

L'illa dels Cíclops

de Miquel Rayó

Sinopsi:

Després d'una gran tempesta que el fa naufragar, Sindbad, un jove i enginyós mariner de Bagdad, arriba una illa misteriosa i desconeguda. En aquest peculiar indret farà dos nous amics, negret i símia, que seran els seus companys de viatge en una aventura en què s'haurà d'enfrontar a les pors d'allò desconegut i haurà de resoldre les incògnites i les endevinalles que li impedeixen tornar a casa i aconseguir l'amor de la seva vida.

Miranda és la filla d'un cíclop gran, lleig, pudent i feroç... o potser no tant.

En aquesta gran aventura que beu de les grans obres Shakespeare, Homer o les rondalles de Jordi des Recó, aprendrem que molt sovint res és el que sembla.

Personatges:

Sindbad

Miranda

El cíclop nan (si tècnicament és possible, primer una tereseta, després un actor)

El majordom

El negret de la llamproia meravellosa i de l'anell

La símia

La lluna

La por

Mariners (veus)

Les teresetes de la història d'Ulisses i Polifem

Les teresetes de la història d'Al·ladin i la soldana

Les teresetes de les pors de Sindbad (au roc i sepres, i altres si cal)

Bubotes i esquelets (teresetes o actors)

Aquest conte per a representar està basat molt lliurement en l'obra de La tempesta de William Shakespeare, i usa elements de l'Odissea, de Les mil i una nits, de les Rondaies Mallorquines d'En Jordi d'Es Recó i d'imaginacions clàssiques i modernes de la literatura infantil, com per exemple El màgic d'Oz de L. Frank Baum o Jim Botó de Michael Ende, i d'altres que els espectadors segurament sabran reconèixer.

PRIMERA

En la sala a les fosques, se senten des dels quatre costats –com si ens envoltassin-, els renous d'una tempesta marina. Les ones, el vent a ràfegues, els trons, els cruixits del buc d'una nau, el trencament de qualque pal, que es fa estelles... També, naturalment, les veus angoixades dels mariners. Els llums simularan llamps.

VEUS DELS MARINERS: Patró, ens ofegam! Compte, mariners, l'arbre major! Copau les veles! Aquí les bombes! L'aigua ens venç! Arriau veles! Sí, patró! El vent és més fort que nosaltres!

SINDBAD: Auxili! Auxili!

VEUS DELS MARINERS: Home a l'aigua! On, on? Llençau un cap de corda! Per babord! Allà! Mirau! Les ones se l'enduen!

SINDBAD: Auxili! Ajudau-me! Patró!

VEUS DELS MARINERS: Aguanta, Sindbad! Força i et traurem! Llençau el cap! On és ara en Sindbad? Allà! No, allà és! On? On?

SINDBAD: (Es fa lluny, esmortint-se) Auxili! Auxili! Patró! Ajuda!

Es fa silenci lentament. Es calma la tempesta. Callen els trons i s'apaguen progressivament els llamps. Després, se sent la remor de les ones que colpegen amb suavitat una vorera d'arenes. És un so plàcid. Sobretot, pel contrast amb el terrabastall inicial. Se sent la cançó de Sindbad, i de molt lluny, la veu de Miranda, que el crida.

Oh, Sindbad, el mariner!
Feia set anys que viatjaves
Lluny de Bagdad i dels homes
Del teu país, a la ventura
Per totes les mars del món,
Per tots els móns de la mar
A la cerca de riqueses,
De sabers i de troballes

On ets ara Sindbad? On ets?
En quina mar? En quina terra?
Ets a l'illa dels grans cíclops.
Qui t'hi haurà portat?
Què hi trobaràs?

Oh, Sindbad, Sindbad,
Home i mariner errant

VEU DE MIRANDA: (*Repetides vegades, entre el vent minvant i el frec de les ones en l'arena*) Vine, vine! Sindbad, vine!

SEGONA

En una platja solitària, amb dunes i palmeres suaument gronxades per la brisa, el Negret –un poc fatxendós- i la Símia –un poc coqueta- caminen i parlen animadament. En un costat, jau Sindbad inconscient i nàufrag. Encara no el veuen.

NEGRET: No, no, i no! Et dic que no i no m'ho demanis pus! No pot ser! I no posis aquesta cara de llàstima, perquè has de saber que no em commouràs. Tenc el cor de pedra, jo, com de marbre viu, el tenc. Jas, toca'l, toca'l: de marbre. No t'ho dic? Doncs, calla d'una vegada!

SÍMIA: (*Li toca el pit*) Hala, no siguis dolentó! Deixa'm veure l'anell...

NEGRET: Que callis, dic! Ets un lloret: només falta que treguis plomes i covis un ou (*imita un ocell que cova, i fa uns piulos de per riure*) I tanmateix, ja t'he dit que no! No. No. No.

SÍMIA: Només un pic, hala!

NEGRET: (*Fastiguejat, es treu del pit un cor de pedra i el colpeja*) Ho veus? De pedra, i doncs, que et pensaves, que dic mentides, jo? No hi ha qui em doblegui, a mi, quan dic una cosa. T'he dit que no, i és que no!

SÍMIA: (*Fa gestos d'admiració i toca el cor; el sospesa i al final el deixa caure com per un descuit*) Sí que ho és de marbre, i tant! I pesa, ja ho crec... Ai, em cau!

NEGRET: (*Esverat, pot agafar el cor, abans que toqui a terra*) Ep! I me'l rompràs! (*Bufa el cor, l'espolsa per llevar-li qualque gra d'arena; se'l posa al pit*) Ets una mans flonges, tu! Ara sí que no te'l mostraré, l'anell; me'l rompries... O potser...

SÍMIA: O potser... què?

NEGRET: (*Fent-se el distret*) Que tu...

SÍMIA: (*Interessada*) Que jo... què?

NEGRET: Però no, no. Deixem-ho córrer. No cal dir res.

SÍMIA: (*Intrigadíssima*) Però, digues què vols, home, xerra. A veure, què he de fer, jo? Què vols de mi, a canvi?

NEGRET: (*Amb mirada de xot enamorat i amb la veu exageradament tendra*) Doncs, de tu, ja ho saps, el que jo vull. O no ho recordes...?

SÍMIA: (*De cop revoltada*) Ah, no! No, no i no! De cap manera: això sí que no. Mai de mai! Ni que em matassin! I no en parlem pus! Quins dois que penses! O creus que perquè jo tengui ganes de eure un simple anell prodigiós, que deus haver comprat a una fira, o una llampra d'oli que només fa fum i sutja, jo besaria un qualsevol com tu (*se'l mira com si el mesuràs*), que no fa l'emalum d'un ca assegut! Has errat els comptes, negret! El meu cor és una flor, una flor romàntica i cerca altres sers, tan romàntics com jo, per concedir-los un bes... Jas, mira! (*Es treu del pit un cor de flors*) Aquest cor cerca qualcú molt especial...

NEGRET: Calla! Xist!

SÍMIA: I ara, què vols?

NEGRET: Calla, dic, i escolta!

SÍMIA: Que he d'escoltar?

SIMBAD: (*Es deixondeix*) Aigua, aigua!

SÍMIA: (*Espantada, s'amaga el cor*) Aaah! Qui és aquest? D'on surt? Què vol? (*S'aferra al negret, el qual, picardiós, aprofita l'ocasió per estampar-li una besada en la cara*) Aaah! Traïdor! Ecs, ecs! (*Escup i fa potadetes*) Has aprofitat un moment de descuit, no val!

NEGRET: (*Satisfet, malgrat tot*) Ei, home, qui ets? D'on has sortit? Què fas aquí? (*S'hi acostava fent-se el valent*) A veure...

SÍMIA: Compte, no t'hi acostis massa!

NEGRET: No siguis pocona! No veus que si provava de fer-nos res, jo li esvergaria un cop que l'estaborniria? (*Si Sindbad es mou qualque pic, ell salta amb por per fugir-ne*) Ep, fora!

SINDBAD: (*Tracta d'incorporar-se, però, es torna a acubar*) Aigua, vos ho prec, donau-me aigua...

TERCERA

Al palau del cíclop. El cíclop és un raríssim gegant-nan, de trossada molt petita –pot ser una tereseta, que després en certs moments serà un actor de carn i ossos- i membres desproporcionats. Té un sol ull, com és natural. I és molt lleig. Exagerat en els seus gestos i cridaner. Remugueta i un poc covard; en el fons és un bon al·lotàs. El majordom, que és un home més gran que ell, en fa imitacions i se'n burla tota l'estona.

CÍCLOP: (*Amb gestos d'irritació que volen ser ferotges, però, que no ho són en veritat*) Majordom! Majordom! Ja deu dormir, aquest gandul! No sé com el tenc llogat! Si no fos que el necessit per mantenir el meu secret, ja l'hauria enviat a pondre! Tanmateix és una desgràcia, això de ser un cíclop nan, i no com els meus avantpassats, que eren grans com muntanyes i poderosos, amb unes barres capaces de roegar troncs de pi i unes mans que podien esbucar parets! Però, ai! Què hi farem? Majordom, majordom! Diantre de gandul! Si no fos perquè l'he de menester, ja l'hauria fet enfornar i me l'hauria cruspit d'un sol mos! Nyam, i fora! (*Es toca la panxa*) Ha, ha, ha! No m'ompliria ni el buit d'un queixal corcat! Majordom, dic! Si no ets aquí abans que conti tres, sabràs qui sóc jo... Un, dos... Majordom, dic: o no em sents? Dos, dos... Dos i un quart, dos i mig, dos i tres quarts i... Majordom!

MAJORDOM: (*Que ha estat escoltant, mirant i rient-se'n des de fora de l'escenari. Surt a la fi, però, fa com que no veu el cíclop, els moviments del qual imitarà*) I ara, què és aquest escàndol en el casal del cíclop? No, i qui el fa se'n penedirà, quan el meu senyor el trobi; sé cert que, si el veu, el farà enfornar i se'l cruspirà d'un mós: nyam, i fora! No li omplirà ni el buit d'un queixal corcat! Pobret! El cíclop és gran com una muntanya, i té unes barres que xapen la soca d'un pi, i unes mans (*fa mesures amb les seves: primer petites, després grosses exageradament, com per trobar el volum exacte de les mans del cíclop*) que esfondren una paret, així! Nyam, un mos, i cap el ventre, au! Pobret, aquest cridaner desgraciat, ja deu ser un homoniqueu de no res, no deu alçar dos pams d'en terra... I quin renouer que fa, però: qui deu ser l'atrevit? On s'ha vist mai, cridar tant en aquesta casa? No en quedaran ni els ossos. Bé, potser el meu senyor, el cíclop, que és terrible, se'n guardarà un, d'os, per fer-se'n un flabiol. (*Fa gestos de fer sonar un flabiol*) Tirurí, tirurí... (*El cíclop escoltarà la cançó molt cofòï, fent capades d'assentiment i gestos que evidencien la descripció*)

El cíclop és tan dolent
I tan, i tan, i tan, tan
Remaleït i avorrible

Que amb un únic ull terrible
Espanta tota la gent.

El cíclop és rei i senyor
I tan, i tan, i tan, tan
Poderós i fortíssim
I més que més que grandíssim,
Que esclafa qui li és traïdor.

El cíclop és tan garrut
I tan, i tan, i tan, tan
Viu i llest, i més que astut,
Amb un puny tan forçarrut
Que esbuca ponts amb un dit.

El cíclop és com un bo
I tan, i tan, i tan, tan...

(El majordom, aquí, imitarà la marxa d'un bou feixuc, i mourà la mà en el coll com si aquest bou duigués una esquella que sonà a cada passa de l'animal).

CÍCLOP: *(Interromp la cançó, irritadíssim)* Prou, prou amb el bou, majordom! I compte que no et faci brou!

MAJORDOM: *(Fent veure que descobreix el seu amo, l'afalaga i li fa reverències exagerades, burlesques)* Oh, senyor! Quin poeta que sou! Això és massa! Això, jo no ho sabia de vós. D'on vos ve la vostra afeció als versos? Quins versos, quina rima!